

Arrest

nr. 192 041 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X die *loco* advocaat X verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- Georgië*
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de

vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt o.a. vast dat verzoeker zijn problemen met de broers van L. van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Deze problemen ressorteren niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Daarnaast is hij er evenmin in geslaagd een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Hij heeft immers geen geloofwaardige en/of overtuigende feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat hij voor zijn aangehaalde bedreigingen door de broers van L. geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Aan zijn verklaringen omtrent zijn klacht tegen zijn ex-schoonfamilie kan geen enkel geloof gehecht worden. Zijn opeenvolgende verklaringen hierover zijn immers geenszins coherent. Voorts wordt vastgesteld dat zijn uitleg over het ontbreken van enig begin van bewijs van zijn klacht nauwelijks kan overtuigen. Verzoeker is er ook niet in geslaagd de beweerdde invloed van de familie D. op zijn mogelijkheden tot bescherming in zijn eigen land aannemelijk te maken. Tot slot zijn verzoekers neergelegde documenten niet van die aard om de gedane vaststellingen te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal) waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker: “Hij bevestigt dat hij eerste naar Lezhë is geweest om klachten in te dienen, en vervolgens naar Tirana.

De eiser is voor de eerste keer voor zomer 2015 naar politiekantoor Lezhë geweest (zonder binnen te gaan, omwille van de aanwezigheid van de hoofdcommissaris) maar heeft uiteindelijk zijn klacht indienen rond Kerstmis 2015.

Dit is enkel op Pasen 2016, toen de eiser in Tirana was, dat hij het politiekantoor van Tirana een klacht probeerde in te dienen.”

Dat verzoeker in zijn verzoekschrift ook nog een derde versie inzake zijn klacht tegen zijn ex-schoonfamilie weergeeft, zet dan ook zijn geloofwaardigheid verder op de helling. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker hieromtrent reeds tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd: “Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat u na het incident met T.(...) – u was in Tirana en het was kort na de zomerperiode (2015) - klacht wilde indienen tegen de familie D.(...). U begaf zich naar de politie in Tirana, maar kreeg er te horen dat u zich tot de politie van Lezhë moest wenden omdat dat uw woonplaats was. U begaf zich vervolgens één keer, ergens in oktober of november 2015, naar het politiecommissariaat van Lezhë. (...) Bij het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal bracht u een geheel andere versie. U maakte toen duidelijk dat u na de bedreiging door T.(...) twee keer geprobeerd heeft een beroep te doen op de politie van Lezhë: een eerste keer voor Kerstmis 2015, een tweede keer voor Pasen (2016). (...) Na Pasen (2016) deed u nog een poging bij de politie van Tirana, maar daar kreeg u te horen dat u naar uw eigen arrondissement moest gaan. Deze poging was de eerste keer dat u naar het politiecommissariaat in Tirana ging (CGVS II p. 5-8, 10). Geconfronteerd met de vaststelling dat u bij het eerste gehoor zei dat u eerst naar de politie in Tirana ging alvorens naar het commissariaat van Lezhë te gaan, maar bij het tweede gehoor aangaf dat u pas na uw bezoek aan het commissariaat van Lezhë naar de politie in Tirana stapte, repliceerde u dat u 99,99 % zeker bent van uw laatste versie, maar dat u er toch ook weer niet heel zeker van bent (CGVS II p. 11). Deze uitleg is niet afdoende, temeer daar ook uw tijdsaanduidingen over uw bezoek aan de politie van Tirana geenszins met elkaar overeenstemmen (kort na de zomerperiode

van 2015 versus na Pasen 2016) en er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u de grote chronologische lijnen van uw relaas toch wel eenduidig kan uiteenzetten.”

Verzoeker beperkt zich tot een selectieve lezing van de informatie (COI Focus Albanië beschermingsmogelijkheden) van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juni 2017, voert verzoekende partij aan dat er een beetje verwarring is over de chronologie van de feiten, doch dat er rekening dient mee gehouden te worden dat zij vele pogingen heeft ondernomen om oplossingen te vinden voor haar problemen. Daarenboven merkt verzoekende partij op dat er eigenlijk geen sprake is van ernstige tegenstrijdigheden. Verzoekende partij vervolgt voorts dat zij geen bescherming heeft gekregen voor de problemen met haar schoonfamilie, niettegenstaande zij meerdere klachten heeft ingediend en geen aangifte werd opgetekend. Verzoekende partij wijst er nog op dat bescherming niet mogelijk is aangezien haar schoonfamilie zeer veel invloedrijke personen kent en zelf invloedrijk is. Verzoekende partij besluit dat zij geen andere oplossing zag dan haar land van herkomst te verlaten.

Verzoekende partij haar algemeen betoog dat er een beetje verwarring is over de chronologie van de feiten, doch dat er rekening dient mee te worden gehouden dat zij vele pogingen heeft ondernomen om oplossingen te vinden voor haar problemen, doet op generlei wijze afbreuk aan en werpt geen ander licht op de grond in de beschikking waar met betrekking tot de tegenstrijdigheden in haar verklaringen als volgt wordt vastgesteld: *“In zijn verzoekschrift stelt verzoeker: “Hij bevestigt dat hij eerste naar Lezhë is geweest om klachten in te dienen, en vervolgens naar Tirana. De eiser is voor de eerste keer voor zomer 2015 naar politiekantoor Lezhë geweest (zonder binnen te gaan, omwille van de aanwezigheid van de hoofdcommissaris) maar heeft eindelijk zijn klacht indienen rond Kerstmis 2015. Dit is enkel op*

Pasen 2016, toen de eiser in Tirana was, dat hij het politiekantoor van Tirana een klacht probeerde in te dienen.” Dat verzoeker in zijn verzoekschrift ook nog een derde versie inzake zijn klacht tegen zijn ex-schoonfamilie weergeeft, zet dan ook zijn geloofwaardigheid verder op de helling. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker hieromtrent reeds tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd: “Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat u na het incident met T.(...) – u was in Tirana en het was kort na de zomerperiode (2015) - klacht wilde indienen tegen de familie D.(...). U begaf zich naar de politie in Tirana, maar kreeg er te horen dat u zich tot de politie van Lezhë moest wenden omdat dat uw woonplaats was. U begaf zich vervolgens één keer, ergens in oktober of november 2015, naar het politiecommissariaat van Lezhë. (...) Bij het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal bracht u een geheel andere versie. U maakte toen duidelijk dat u na de bedreiging door T.(...) twee keer geprobeerd heeft een beroep te doen op de politie van Lezhë: een eerste keer voor Kerstmis 2015, een tweede keer voor Pasen (2016). (...) Na Pasen (2016) deed u nog een poging bij de politie van Tirana, maar daar kreeg u te horen dat u naar uw eigen arrondissement moest gaan. Deze poging was de eerste keer dat u naar het politiecommissariaat in Tirana ging (CGVS II p. 5-8, 10). Geconfronteerd met de vaststelling dat u bij het eerste gehoor zei dat u eerst naar de politie in Tirana ging alvorens naar het commissariaat van Lezhë te gaan, maar bij het tweede gehoor aangaf dat u pas na uw bezoek aan het commissariaat van Lezhë naar de politie in Tirana stapte, repliceerde u dat u 99,99 % zeker bent van uw laatste versie, maar dat u er toch ook weer niet heel zeker van bent (CGVS II p. 11). Deze uitleg is niet afdoende, temeer daar ook uw tijdsaanduidingen over uw bezoek aan de politie van Tirana geenszins met elkaar overeenstemmen (kort na de zomerperiode van 2015 versus na Pasen 2016) en er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u de grote chronologische lijnen van uw relaas toch wel eenduidig kan uiteenzetten.” De vastgestelde tegenstrijdigheden, welke geenszins worden ontkracht of weerlegd, vinden hun grondslag in het dossier en hebben, in weerwil van wat verzoekende partij lijkt voor te houden, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.

In zoverre verzoekende partij laat gelden dat zij geen bescherming heeft gekregen voor de problemen met haar schoonfamilie, niettegenstaande zij meerdere klachten heeft ingediend en geen aangifte werd opgetekend, gaat zij er geheel aan voorbij dat op grond van de verschillende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing -o.a. de tegenstrijdigheden in haar onderlinge verklaringen alsook de vaststelling dat haar uitleg aangaande het ontbreken van enig begin van bewijs van haar klacht niet overtuigt-, vaststellingen welke op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde poging(en) een beroep te doen op de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen aan die vermogen hieraan afbreuk te doen of een ander licht op te werpen. Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot de problemen met haar ex-schoonfamilie, daargelaten de geloofwaardig ervan, aan nationale bescherming ontbeert.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde, doch door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht niet aannemelijk of geloofwaardig bevonden verklaringen als zou bescherming niet mogelijk zijn aangezien haar schoonfamilie zeer veel invloedrijke personen kent en zelf invloedrijk is, en de algemene opmerking dat zij geen andere oplossing zag dan haar land van herkomst te verlaten, zonder dat ze echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 26 juni 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS